

Cimcime yemek masasına kurulmuş, ödev yapıyordu.

Önündeki deftere, son yazdıklarına baktı ve sayfayı delmeye kararlıymış gibi, bastıra bastıra sildi. Az ötede duran kitabı önüne çekti ve elindeki kurşunkalemi at kuyruğu yapılmış siyah, kıvırcık, kabarık saçlarına sokup kaşıyarak okudu.

Okuması bittiğinde, kurşun kalemi saçlarında unutmuştu. Bu iş için önceden kullandığı kırmızı kalem de oradaydı.

Cimcime sonunda kitabı öfkeyle, masanın diğer ucuna uzanmış, yatan kedinin önüne fırlattı.

“Öf! Sinir oluyorum şu havuz problemlerine,” diye yakındı kediye. “Bir türlü çözemiyorum.”

Kitap önüne düştüğünde kedinin kılı kıpırdamamıştı. Boş yere hareket etmeyi sevmeyen, tembel bir kediydi zaten. Uzanıp kitabı kokladı.

“Köfte!” dedi Cimcime.

Kedi kulak asmadı. Kitabın köşesine bıyıklarını sürdü. Sonra kitabı kemirmeye çalıştı.

“Köfte!” diye yineledi, daha yüksek sesle.

Kedi başını kaldırdı.

“Kitabımı yersen annem de seni yer, ona göre.”

Kedi masanın üzerine uzanıp, uykulu gözlerle Cimcime'yi izlemeye devam etti.

“Şişko Köfte,” diye mırıldandı. “Acaba matematik kitabımı yesen, bu probleminden kurtulabilir miyim?”

Masanın üzerinde kalem arandı. Bulamayınca, kalem kutusundan yeni bir kurşun kalem aldı. Sonra önüne serdiği kitabına eğildi, dikkatle okudu ve kitabın yanında açık duran deftere dönüp aldığı notları inceledi.

“Evet, hepsini yazmışım. *Havuzda 90 litre su var. Bir saatte musluktan 10 litre su doluyor, aşağıdaki musluktan 5 litre su boşalıyor. 5 saatin sonunda havuzda ne kadar su olur? Hmmm...*

HAVUZDA 10 LİTRE SU VA
BİR SAATTE
MUSLUKTAN 10 LİTRE SU OLUR
A A DAKI MUSLUKTAN
5 LİTRE SU BO ALIR
5 SAATİN İÇİNDE
HAVUZDA NE

“Öğretmen, problemi çözemiyorsan başka açıdan düşün, diyor.”

Cimcime uzun uzun kedisine bakarak düşündü. Sonra yüzü aydınlandı. “Biz de havuz problemi yerine kedi problemi çözeriz!”

Köfte, “Pffft!” gibi bir ses çıkararak başını masaya koydu ve gözlerini yumdu.

“Bak şimdi. İçinde 90 litre su olan bir havuzumuz var. Yani, 90 litre gelen, hayır, 90 kilo çeken bir kedi olsun.”

Köfte gözlerini açıp, “Miyuu!” diye itiraz etti.

Cimcime devam etti. “Kedimiz günde 10 kilo su... yok, mama yiyor ve... 5 kilo da kaka yapıyor. Iyyyk! Bu şekilde 5 gün devam ederse, sonunda kaç kilo eder? Hımm... bu kolay...”

Cimcime defterine harıl harıl bir şeyler yazmaya başladı. Başını kaldırdığında yüzü aydınlanmıştı. “Buldum! 5 günün sonunda, havuzumuzda 115 kilo Köfte’imiz olur!”

“Pffft!” dedi kedi yine. Bu sefer güldüğü çok açıktı.

“Ne var?” diye sordu Cimcime, kendini savunurcasına. “Bu kadar çok yemek yemeye devam edersen, yakında 115 kilo olursun zaten.”

Köfte ona ters ters baktıktan sonra yerine yerleşip gözlerini yumdu yine.

Karşınızda Cimcime Cıcvı. Babasının kara cıcvıvi. Asıl adı Cemile, babaannesinin ismi. Ama bebek Cemile'nin tumbul, esmer yanakları, kocaman kocaman açtığı meraklı gözleri, cıvıl cıvıl agulaması, onu çok seven ailesinin ona Cimcime lakabını takmasına sebep olmuş.

Büyüme, Cimcime'nin ne sevimliliğinden ne de civiltısından bir şey götürdüğünden, lakap kalıcı olmuş. Artık ona yalnızca sınıfa yeni gelen ve ilk yoklamasını sınıf defterine bakarak yapan öğretmenler Cemile diyor. Bir de, tabii, kızdığında, annesi...

Soyadına gelince. Anlatılanlara göre, Cimcime'nin büyük büyükdedesi, soyadı kanunu çıktığında, ailesine bir soyadı almaya, nüfus müdürlüğüne gitmiş. Kendi babası Kurtuluş Savaşı'nda öldüğü için ailenin en büyük erkeği oymuş ama, büyük büyükdede Hüsamet'in yalnızca on sekiz yaşındaymış. Ailenin bütün erkekleri gibi geç gelişen, bu yüzden de on sekiz yaşındayken on beşinden büyük göstermeyen bir delikanlı. Bu yakışıklı delikanlı kendini pek beğenirmiş ve nüfus memuruna Horoz soyadını almak istediğini bildirmiş.

İri yarı, babacan memur bunu duyunca göbeğini hoplata hoplata gülmüş. Bu çelimsiz, kara kuru oğlanı alayla tepeden tırnağa süzmüş ve "Oğlum," demiş, "senden horoz moroz olmaz. Olsa olsa civciv ya da palaz olur. Haydi haydi, İspenç Horozu. Kendin seç madem. Soyadın Civciv mi, Palaz mı, yoksa İspenç mi olsun?"

Kaytan bıyıklı, iri yarı nüfus memuru karşısında cesaretini yitiren büyük büyükdede anlaşılmaz bir şeyler gevelemiş. Onun bu haline daha da gülen memur, soyadını Civciv olarak kaydetmiş.

Cimcime bu kadar tuhaf bir soyadı öyküsüne inanmakta güçlük çekiyordu. Ama soyadları öyküden de tuhaf olduğundan, doğru da olabilirdi pekâlâ.

Küçük kız bir sonraki problemi okurken dış kapıdan şingırtılar geldi. Köfte uyuklamayı bırakıp başını kaldırdı. Kapı açıldı, biri içeri seslendi.

“Cimcime, kızım, neredesin?”

Cimcime yerinden fırlayarak babasını karşıladı, elindeki paketleri aldı. Daha kapı kapanmadan, arkadan annesi yetişti. “Seni sokağın başında gördüm, ama yetişemedim,” dedi babasına. Eğilip Cimcime’yi öptü. “Nasılsın, tatlım?”

“İyi,” dedi Cimcime kısaca.

“Ablan odasında mı?”

“Evet.”

“Ders mi çalışıyor?”

“Ona sorarsan öyle. Ama bilgisayarını açık. Bence arkadaşlarıyla bilgisayarda gevezelik ediyor.”

Gönül Hanım içini çekti. “Hadi tatlım. Ödevin bitmiyseye yemek hazır olana kadar devam et.”

Yemek hazır olduğunda, Cimcime’nin annesi masanın üzerini boşaltmak için salona geldi. Babası da elinde masa örtüsüyle onu takip etti.

Köfte masanın üzerinde ayağa kalktı. Ağzını kocaman açarak, sırtını kamburlaştırarak esnedi ve gerindi.